Resinsje De 13 fan Obbe Sjutsje

21
MEI 2022

door Redactie | geplaatst in: Geen categorie | 4

Skiednisboek, dokumintêre, roman

Dizze sekuer opmakke famyljehistoarje hâldt it midden tusken in skiednisboek, in dokumintêre en in roman. De ferhalen oer de minsken, de tiid en it deistich boere- en katolike libben fan ‘e Postma’s fan De Tempel yn ‘e Sânfurdterryp binne mei in soad detail beskreaun. De foto’s, kaartsjes, nammen en plaknammen befredigje de nijsgjirrichheid boppedat en jouwe antwurd op hast alle mooglike fragen dy’t by de lêzer opkomme. Nea is de ynformaasje sa wiidweidich dat je de tried kwyt reitsje. Helpjend is ek dat ferdjipjende útstapkes regelmjittich as fuotnoat ûnderoan de side stean. En at je dochs noch mear earne oer witte wolle, dan jout Google útkomst. Ik haw gjin flater fine kind yn it boek, op wat setflaterkes nei (fuotnoat 5 oant ‘e mei 9 yn it haadstik ‘Obe’ binne foutyf nûmere). Oant safier de literêre resinsje.

De Postma’s binne in bysûnder gesin dat swier belêst is mei psychiatryske syktes (wêrûnder skizofreny). Dêrtroch rint er in hiel yndrukwekkende twadde ferhaalline troch dit boek. Dy fan it omgean mei ‘net goed wêze’ yn de 20e iuw. It yn ‘e adolessinsje ‘net goed wurde’ fan it iene nei it oare bern en ek it ‘by flagen net goed wêze’ fan mem Sjutsje, roppe fernuvering en meilibben op. Hoe koe it sa komme? En hoe rêden sy it mei mekoar yn dy sluten mienskip, dêr oan ‘e ein fan ‘e wrâld? Hjir krije je as lêzer byldzjend antwurd op.

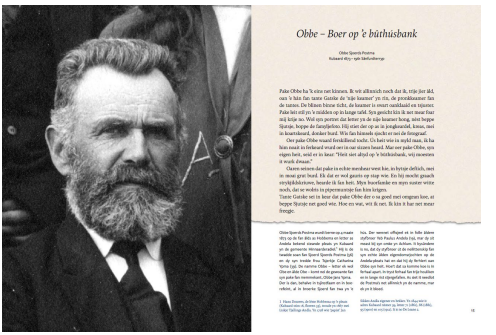

Obbe – Boer op ‘e búthúsbank

Obbe Sjuerds Postma
Ruiterd 1872 - 1961 (Bekfoardeberop)

Pake Obbe ha ‘k eins net kênnen. B. wit allinnich oech dat ik, trije jier dêd, oan ‘n hân fan ‘nsine Gurtske de ‘trije lauwrus’ yn rôl, de provôkatoer fan de tarnes. De bûnen binne tichtt, de kearner is swart oanblaûd en tijsenet. Pake leit ôf yn ‘n stûnlen op ‘n lange rêd. Syn gesicht kin ik net mear fier nij krije ne. Wol yn portret dat keiser yn de nije keiser hong, nêst beppe Sjuntje, beppe de Gaastjeflein. Hij eiet dêr op an ‘n jongkoeiskêl, kinse, neet in kearnfoarsel, dinker fûnt. Wie fan hûnsek epschr er net de fêngrauf.

Oer pake Obbe waard fêrskillend sutte. Ûs heit wie in mykl man. Ik ha him eanit in fiefdeard wurd oer in oar sizzen heard. Mar ser pake Obbe, syn eigen heit, seid er in keur: “Hiet net altyd op ‘e búthúsbank, wij moeiesen it wurk dêraan.”

Oaren seiden dat pake in eolze meednea weet kar, in lytsje deftich, neet in meast grut beard. Ek dat er wol gauzes op stap wie. En hij moeiet gnaach enyldjddeistynen, benarde ik fan heit. Mjn boarderdie en mjn eanter wiite noch, dat ser wolsts in pipermoenstrje fan him krigen.

Tante Gurtske set in keur dat pake Obbe der o ea gorel meet omgnan kiee, ei beppe Sjuntje net goed wiie. Hoe en war, wit ik net. Ik kin it ha net mear fernjie.

Obbe Sjuerds Postma waard fêrwoeiw op a mnaite 1872 ojn de ôm 1872 ea Vrijdeeuw en Sjitse ea Anneke beiteed ûnsmde pleats yn Ruiterd ea Sjuerd Sjuerdsma Postma (1837-1900) ea Anneke eean fan Sjuerd Sjuerds Postma (1837-1900) ea ojn syn beide Frou Tjjertje Catharina Sytes (1837-1900) ea Anneke Obbe – Anke ea Obbe ea Jûke Obe – Anne ea Jûke Jûke – Anne ea Jûke Jûke – Anne ea Jûke Jûke